

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edel Grace, Peter Sweetman

Strona pozwana: An Bord Pleanála

Pytanie prejudycjalne

Czy w sytuacji gdy

- a) zasadniczym celem terenu chronionego jest zapewnienie siedliska dla określonego gatunku,
- b) charakter siedliska, które jest korzystne dla tego gatunku, oznacza, że część terenu, która jest korzystna, będzie się w sposób nieunikniony zmieniać z upływem czasu, oraz
- c) w ramach proponowanego przedsięwzięcia zostanie wprowadzony plan zagospodarowania terenu jako całości (uwzględniający zmiany w zagospodarowaniu części terenu, na które samo przedsięwzięcie nie ma bezpośredniego wpływu), który ma zapewnić, że w żadnym momencie odpowiednia dla wspomnianego siedliska powierzchnia terenu nie zostanie zmniejszona, a nawet może zostać zwiększona, przy czym
- d) przez cały cykl życia przedsięwzięcia inwestycyjnego część terenu nie będzie mogła służyć jako odpowiednie siedlisko, środki takie jak opisane w lit. c) mogą być w sposób słuszny uznane za łagodzące?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Volkmar Klohn/An Bord Pleanála**

(Sprawa C-167/17)

(2017/C 178/14)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court.

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Volkmar Klohn.

Druga strona postępowania: An Bord Pleanála.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarty w art. 10a dyrektywy o udziale społeczeństwa przepis dotyczący „niezbyt drogiej procedury” może mieć jakiegokolwiek zastosowanie w sprawie takiej jak sprawa badana, w której zaskarżone pozwolenie na budowę zostało wydane przed upływem ostatecznego terminu transpozycji tej dyrektywy, a samo postępowanie odwoławcze od pozwolenia również zostało wszczęte przed upływem tego terminu? W razie odpowiedzi twierdzącej, czy wymóg „niezbyt drogiej procedury” zawarty w dyrektywie o udziale społeczeństwa potencjalnie stosuje się do wszystkich kosztów poniesionych w postępowaniu, czy jedynie do kosztów poniesionych po upływie ostatecznego terminu transpozycji?
- 2) Czy sąd krajowy, który dysponuje swobodą oceny w zakresie zasądzania kosztów od strony przegranej, wobec braku szczególnych unormowań w danym państwie członkowskim dotyczących transpozycji art. 10a dyrektywy przewidującej udział społeczeństwa, wydając postanowienie w przedmiocie kosztów postępowania, do którego ma zastosowanie ów przepis, obowiązany jest zapewnić, by jego rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nie uczyniło procedury „zbyt drogą”, czy to z uwagi na bezpośrednią skuteczność odpowiednich przepisów, czy też z uwagi na ciężący na sądzie państwa członkowskiego obowiązek wykładni krajowych norm postępowania w sposób najszerzej jak to możliwe realizujący cele art. 10a?
- 3) Czy, w przypadku gdy postanowienie w przedmiocie kosztów nie budzi zastrzeżeń i wobec braku zaskarżenia należy uznać je za ostateczne i prawomocne na gruncie prawa krajowego, prawo unijne wymaga, by:
 - a) Taxing Master [urzędnik sądowy właściwy ds. kosztów], na którym na gruncie prawa krajowego ciąży powinność ustalenia kwoty kosztów racjonalnie poniesionych przez stronę wygrywającą; lub

- b) sąd, do którego wpłynął wniosek o kontrolę sądową decyzji Taxing Mastera miał jednak obowiązek odstąpienia od mających zwykle zastosowanie norm prawa krajowego oraz ustalenia kwoty zasądzonych kosztów w sposób zapewniający, by postępowanie nie okazało się zbyt drogie?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 6 kwietnia 2017 r. – X/Belastingdienst/Toeslagen**

(Sprawa C-175/17)

(2017/C 178/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Belastingdienst/Toeslagen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008 L 348, s. 98, tzw. dyrektywy powrotowej) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania mającego za przedmiot zaskarżenie decyzji zawierającej decyzję nakazującą powrót w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2008/115/WE – miał automatycznie skutek zawieszający, jeśli obywatel państwa trzeciego powoła się na to, że wykonanie decyzji nakazującej powrót jest związane z poważnym ryzykiem naruszenia zasady non-refoulement? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?
- 2) Czy przepisy art. 39 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. 2005 L 326, s. 13, tzw. dyrektywy w sprawie procedur azylowych) w związku z art. 4, 18, 19 ust. 2 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii wymaga by środek odwoławczy wnoszony do sądu wyższej instancji – o ile przepisy prawa krajowego przewidują możliwość jego wniesienia w ramach postępowania dotyczącego oddalenia wniosku o udzielenie azylu w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2005/85/WE – miał automatycznie skutek zawieszający? Innymi słowy, czy w takim przypadku wydalenie obywatela państwa trzeciego musi zostać zawieszane do czasu upłynięcia terminu na wniesienie owego środka odwoławczego do sądu wyższej instancji lub – gdy rzeczony środek odwoławczy został wniesiony – do czasu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie owego środka odwoławczego, bez konieczności wystąpienia osobno z odnośnym wnioskiem przez obywatela państwa trzeciego?